

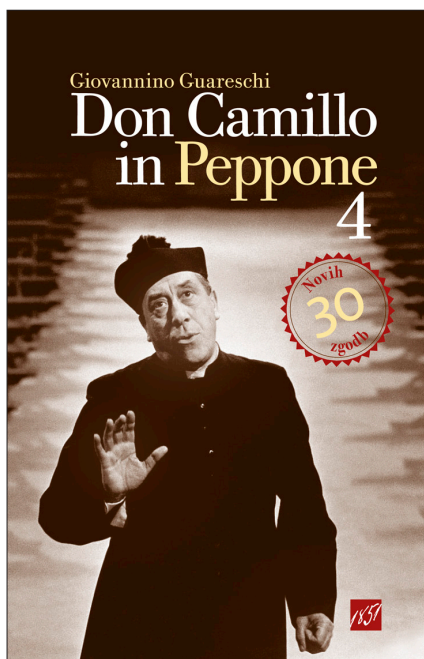

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

GIOVANNINO GUARESCHI: DON CAMILLO IN PEPPONE 4

Podatki o knjigi

- Naslov: Don Camillo in Peppone 4
- Avtor: Giovannino Guareschi
- Prevedel: Dean Rajčič
- Uredil: Ivan Mohar
- Cena: 20 evrov
- Velikost: 135 mm x 210 mm
- Vezava: broširano
- Število strani: 364
- ISBN 978-961-278-281-8 (zv. 4)
- Izdala: Celjska Mohorjeva družba

Kontakt

uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

S humorjem začinjena paleta značajev in medsebojnih odnosov

Če smo se pred pol stoletja pri branju Don Camilla muzali ob dogodivščinah med duhovnikom in komunistom, ko so v »samoupravni« Jugoslaviji preganjali celo politične »vice«, gre danes na eni strani za kulturnozgodovinsko skico, na drugi strani pa za hudomušno lahkotno branje z literarno težo.

Kdor je z užitkom prebral prve tri knjige Guareschijevih zgodb (prva je pri Celjski Mohorjevi družbi izšla leta 2013, druga leta 2014, tretja leta 2015), bo seveda tudi sedaj pričakoval sočno in zabavno branje. In ne bo se zmotil. Res pa je, da so med šaljivimi tudi presneto resne zgodbe o življenju ljudi s Padske nižine, začinjene z duhovitim odnosom med katoliškim župnikom in »rdečim« županom. To so zgodbe, pisane s srcem. »Srce sicer ne razmišlja, vendar je včasih močnejše od možganov,« pravi don Camillo v enem od pogovorov z Jezusom. Iz obširnega opusa 346 zgodb nas bo četrta knjiga poučevala in zabavala s štiridesetimi novimi peripetijami obeh glavnih akterjev.

O avtorju

Giovannino Oliviero Giuseppe Guareschi (1908–1968) je eden najbolj znanih in tudi najbolj prevajanih italijanskih pisateljev, ki je zaslovel v svetu zlasti s satiričnimi zgodbami o don Camillu in Pepponeju. V teh zgodbah, od katerih marsikatera temelji na resničnih dogodkih, se na prijeten in lahkoten način izraža njegov brezkompromisni spopad z vsem, kar je opazil gnilega v tedanji družbi. Tako je na primer kot eden najvidnejših italijanskih katoliških intelektualcev sicer podprl povojno De Gasperijevo krščansko demokracijo, vendar ga to ni oviralo, kadar je bilo treba izreči kritično besedo o zgrešenih potezah. Pomenljivo je, da je papež Janez XXIII., ki je Guareschija izjemno cenil, povabil tega mojstra peresa k sodelovanju pri pripravi prenovljenega katoliškega katekizma, čeprav on povabila ni sprejel, ker se za to ni čutil zadosti podkovanega. Guareschijeva iskriva satira je več kot aktualna tudi danes, saj je pisana tako, da v vsakem času drži ogledalo družbi, dokaz tega pa je, da je v Italiji v zadnjem desetletju izšlo več zbirk posameznih Guareschijevih zgodb z obširnimi komentarji uglednih literarnih kritikov. Skratka, videti je, da je šele več kot pol stoletja po njihovem nastanku prišlo do širšega zavedanja globine njihove sporočilnosti.

Odlomek iz knjige

In tako sta prišla do Dveh topolov: tam sta se v pancrju povzpela na drugi breg in v bližini je bila Jama pri Velikem gozdu. Ko sta prišla med grmičevje in vejevje, sta ugasnila motor in nekaj trenutkov brez besed poslušala, pri čemer je obema srce tako razbijalo, kot da bi imelo šest cilindrov in bi delalo s polnim plinom.

Slišala sta brnenje motorjev traktorjev: edini, ki so bili v tem času budni, so bili traktoristi, ki poleg trušča svojih strojev ne bi mogli slišati popolnoma nič.

»Kaže, da se je z Božjo pomočjo vse dobro izteklo,« je zašepetal don Camillo.

»Z Božjo pomočjo in s pomočjo tega nesrečnika Pepponeja,« je dodal Peppone.

Še nekaj časa sta čakala v tišini v drobovju pancrja.

»Ampak škoda je vreči proč tako lep stroj,« je nenadoma zavzdihnil Peppone.

»Saj ga ne bova vrgla proč,« je odgovoril don Camillo. »Še bo služil.«

»Ja, služil bo po možnosti za vašo umazano vojno!« je zarjovel Peppone.

»Bolje, da služi za našo vojno kot za vaš mir!« mu je mirno zabrusil don Camillo. »Sicer pa moraš biti ponosen, da si sodeloval pri obnovi vojske svoje domovine.«

Peppone je izgubil potrpljenje in se precej razburil. In v razburjenju se je s tacami dotikal veliko stvari, za katere bi bilo bolje, da se jih ne bi dotaknil.

Toliko bolj, ker je bil topič pancrja nabit, in ko se je Peppone dotaknil določenega gumba, je popolna in natančna nemška tehnologija opravila svoje in izstreljek je švignil skozi topovsko cev na kupoli.

To je bilo nekaj zastrašujočega: strel iz tankovskega topiča ob tej uri in v tej situaciji je tisočkrat bolj pretresljiv od eksplozije atomske bombe.

Don Camillo in Peppone nista švignila, ampak se izstrelila iz kupole in začela teči, kolikor so ju nesle noge, ter se ustavila šele, ko jima je zmanjkalo sape.

Pritekla sta do vznožja nasipa v bližini velike reke in ostala tam, ne da bi razmišljala o čemerkoli. Čez nekaj časa je Peppone končno zamrmral:

»Kdove kje je končal?«

»Kdo?«

»Izstreljek, zaboga!«

»Izstreljek?«

»Kakopak! Menda ja ne mislite, da so Nemci vozili tanke s topovi, napolnjenimi z mortadelo!«

Skušala sta se spomniti, kam za vraga je bil usmerjen tisti prekleti top, vendar nista uspela ničesar pogruntati.

Nato sta se čez polja vrnila v vas in videla na trgu velikansko gnečo.

V župnišču sta si umila obraz in roke ter se nato pomešala med ljudi.

»Kaj se dogaja?« je z ostrim glasom vprašal Peppone.

»Nekdo je z bombo razstrelil goloba miru!« je nadvse razburjeno razložil Mršavi.

In od velikega, iz lakiranega lesa narejenega goloba miru, ki ga je Peppone ukazal postaviti na streho Ljudskega doma, je ostal le velik kup drobnih koščkov.

»Ne nasedimo na provokacijo, tudi če je krvava!« je zavpil Peppone. »Spontano ogorčenje ljudstva bo zadostovalo za ožigosanje tega zločinskega dejanja sovražnikov ljudstva. Živel mir!«

»Živel!« so zavpili drugi, ki so se počasi odpravljali proti svojim domovom, da bi se vrnili v postelje. Vsi so bili zaspani, saj je bilo to sredi noči, sicer pa kadar reakcija sproži vprašanje o bombah, revolucionarne sile bolj kot kdajkoli prej pritegne miroljubno življenje.